

Fővárosi Ítéletábla

Az ügy száma: 16.Gf.40.244/2023/6-II.

A felperes:

felperes1

(cím2)

A felperes képviselője:

Dr. Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd

(cím1)

Az alperes:

alperes1 II. rendű

(cím4)

Az alperes képviselője:

Dávid Társas Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Dávid Zsófia ügyvéd) II. rendű alperes
képviselésében

(cím3)

A per tárgya: tisztességtelen verseny tilalmába ütköző magatartással okozott kár

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 30.G.42.023/2021/62.

A fellebbezést benyújtó fél: felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és kötelezi a II. rendű alperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg a felperesnek 5.971.440 (ötmillió-kilencszázhetvenegyezer-négyszáznegyven) forintot és annak 2015. július 1-től a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat nyolc százalékponttal növelt mértékű késedelmi kamatát. A felperes által a II. rendű alperesnek fizetendő perköltség összegét 317.100 (háromszáztizenhét ezer-egyszáz) forintra leszállítja.

Az elsőfokú ítéletnek az illeték viselésére vonatkozó rendelkezéseit mellőzi és kötelezi a II. rendű alperest, hogy térítsen meg az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 (hatvan) napon belül 361.260 (háromszázhatvanegyezer-kettőszázhatvan) forint le nem rótt elsőfokú eljárási illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlája javára. A fennmaradó 976.740 (kilencszázhetvenhét ezer-hétszáznegyven) forint le nem rótt elsőfokú eljárási illeték az állam terhén marad.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 265.665 (kettőszázhatvanötezer-hatszázhatvanöt) forint másodfokú perköltséget, valamint a II. rendű alperest, hogy térítsen meg az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 (hatvan) napon belül 481.680 (négy száznyolcvanegyezer-hatszáznyolcvan) forint le nem rótt fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlája javára. A fennmaradó 1.302.320 (egymillió-háromszázkettő ezer-háromszázhusz) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes a megismételt eljárásban pontosított keresetében kérte a II. rendű alperes kötelezését a Fővárosi Ítéltábla 20.Gf.40.123/2021/15-II. számú részítélete által megállapított üzleti tisztességet sértő magatartással okozati összefüggésben 22.300.000 forint kártérítés és ezen összeg után 2013. január 1-től a kifizetésig terjedő időre, a késedelembe esés időpontjától kezdődően a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat 8 %-ponttal növelt mértékkel megegyező késedelmi kamatának megfizetésére a tisztességtelen piaci magatartásról és a versenykorlátozás tilalmáról szóló

1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tptv.) 86. § (2) bekezdés e) pontja és a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: rPtk.) 339. § (1) bekezdése alapján. Kérte továbbá a II. rendű alperes perköltségben való marasztalását.

[2] Állította, hogy a II. rendű alperes jogsértő tevékenységével a piac üzemeltetésének elorozásával megfosztotta attól, hogy az általa létrehozott Vörösvári úti heti vásár üzemeltetése során a 2013. január 1-ei időszakot megelőző időszakhoz hasonlóan adományok útján bevételt szerezzen és ebből működésének költségeit finanszírozza, továbbá jogsértő tevékenységével, azzal, hogy a kapcsolatrendszere és a tevékenysége engedély nélküli felhasználásával elorozta tőle a Vörösvári úti heti vásárt, egy komoly értékkel bíró szellemi terméket ún. védett ismeret (know how) tulajdonított el tőle, továbbá az elorzással jelentős presztízs veszteséget ún. goodwill-csökkenést is okozott a számára. A felperes értéke, társadalmi és szakmai megítélése jelentős csorbát szenvedett azáltal, hogy elvesztette az MDF piac üzemeltetését a tisztességtelen magatartást megvalósító módon. Állította, hogy az alapító részéről elméleti és gyakorlati munkával járt az MDF piacok létrehozása és működési feltételeire vonatkozó szabályok kialakítása. Mindebből következően összességében legalább 22.000.000 forint összegű kára keletkezett. A beszerzett szakvéleményt aggályosnak tekintette, amit a szakértő meghallgatása sem küszöbölt ki.

[3] A II. rendű alperes a kereset elutasítását kérte, vitatva annak jogalapját és összecszerúságát. Vitatta, hogy a felperes a piac üzemeltetése kapcsán bármilyen know-how-val rendelkezne, állította, hogy a felperes által hivatkozott adományok elmaradása, a know-how elvesztése, goodwill-csökkenése, társadalmi megítélésének csorbát szenvedése nincs okozati összefüggésben azzal, hogy a Vörösvári úti közterületen más jogi személy heti vásár jellegű tevékenységet végzett érvényes és hatályos közterületi megállapodás alapján. Az általa végzett

piacszervezési tevékenység nem a felperes bármely szellemi tulajdonának vagy know-howjának felhasználásával történt, az alperes saját maga alakította ki a heti vásárra vonatkozó szabályokat. Hivatkozott a szakvélemény aggályosságára, amit a szakértő meghallgatása sem küszöbölt ki.

[4] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 545.000 forint + áfa perköltséget. Megállapította, hogy a 1.338.000 forint fellebbezési eljárási, valamint az 1.784.000 forint fellebbezési illetéket az állam visel.

[5] Határozatának tényállásában megállapította, hogy a felperes alapítványi formában működő szervezet. Alapító Okiratának 1./ pontja értelmében az Alapítvány neve „felperes1”, angol neve „felperes1 angol neve”. A 3./ pontban rögzítetten az Alapítvány támogatja többek között az egyéni és közösségi formában termelő magánszemélyek és érdekközösségek termelési és értékesítési biztonságát javító és növelő tevékenységeket és szervezeti formák (kül- és belföldi) létrehozását; meg kívánja teremteni a mezőgazdasági és élelmiszeripari

termelők és vásárlók közvetlen piaci kapcsolatainak feltételeit, alternatív értékesítési lehetőségek útján; valamint a piaci monopóliumok és monopóliumhelyzetek megszüntetését kívánja a rendelkezésre álló eszközökkel támogatni a közvetlen termelői és fogyasztói kapcsolatok megteremtése útján. A 4./ pont szerint az Alapítvány vagyona az alapítók által alaptőkeként rendelkezésre bocsátott készpénz: tanúl 10.000 forint, bankl 5.000.000 forint, Magyar Demokrata Fórum 1.000.000 forint.

[6] A felperes 1989-től 2012. december 31-ig üzemeltette a Budapest, kerületl Vörösvári úti ún. MDF piacot Vörösvári úti Heti Vásár néven. A vásár területe, a Vörösvári úti rendelőintézet előtti 2.359 m² nagyságú parkoló Budapest Főváros kerületl önkormányzatla (a per korábbi I. rendű alperese, a továbbiakban: Önkormányzat) tulajdonában van, amit a felperes évenként megkötött közterület-felhasználási megállapodás alapján használt.

[7] A felperes 2012. december 4-én újabb kérelmet terjesztett elő a közterület használatára a 2013. évre vonatkozóan, azonban az Önkormányzat ehhez nem járult hozzá figyelemmel arra, hogy az adott területre korábban már más kérelmet adott be. Tájékoztatta a felperest, hogy az adott közterület használatára a II. rendű alperes nyújtott be kérelmet 2012. november 26-án, ami alapján közte és a II. rendű alperes között közterület-használati szerződés jött létre. A szerződés értelmében a II. rendű alperesnek engedélyezte 2013. január 1-től a perbeli közterület használatát, ahol a II. rendű alperes továbbra is piacot üzemeltetett 2017. december 31-ig.

[8] A felperes 2013. január 22-én ügyvédi felszólítással fordult a II. rendű alperes felé, melyben 18.000.000 forintban határozta meg a II. rendű alperes által neki okozott károk összegét a versenyjogi szabályokat sértő jogellenes cselekménysorozat, a heti vásár jogosulatlan átvétele miatt. A II. rendű alperes a levélre 2018. február 2-ai keltezéssel elutasító választ adott.

[9] A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2021. október 13-án meghozott, 20.Gf.40.123/2021/15/II. számú részítéletével az első fokú bíróság ítéletének keresetet elutasító rendelkezését az I. és a III. rendű alperesek tekintetében – a perköltségre is kiterjedően – helybenhagyta; a II. rendű alperesre vonatkozóan részben megváltoztatta és megállapította, hogy a II. rendű alperes az üzleti tisztesség követelményeibe ütköző magatartást tanúsított azzal, hogy 2012. november 26. és december 31. közötti időszakban szórólapozással és a piacon

jelenlévő árusok közvetlen megkeresésével toborozta a Budapest, III. Vörösvári úton felperes által üzemeltetett piac szereplőit a saját maga által üzemeltetni kívánt piacon való részvételle; továbbá 2013. január 1-től 2017. december 31-ig úgy üzemeltette a felperes által üzemeltetett heti vásárt, hogy ehhez engedély nélkül felhasználta a felperes kapcsolatrendszerét és tevékenységének eredményeit. A II. rendű alperessel szembeni kártérítési kereset vonatkozásában – a perköltségre is kiterjedően – az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és ebben a körben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb

határozathozatalára utasította; egyebekben a II. rendű alperessel szembeni elutasító rendelkezést helybenhagyta.

[10] A II. rendű alperes jogerős részítélettel szembeni felülvizsgálati kérelme folytán eljáró Kúria, mint felülvizsgálati bíróság a 2023. január 25-én meghozott Gfv.VI.30.156/2022/9. számú részítéletével a jogerős részítéletet – a felülvizsgálati kérelemmel támadott részében – részben hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróság ítéletének a II. rendű alperes 2012. november 26. és december 31. közötti időszakban szórólapozással és toborzással tanúsított magatartásának az üzleti tisztesség követelményeibe ütköző megállapítására irányuló keresetet elutasító rendelkezését helybenhagyta. Egyebekben a jogerős részítélet felülvizsgálati kérelemmel támadott rendelkezését hatályában fenntartotta. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizesse meg a II. rendű alperesnek 35.000 forint felülvizsgálati eljárási költséget. Megállapította, hogy a felperes és a II. rendű alperes az ezt meghaladóan felmerült költségeiket maguk viselik.

[11] Az elsőfokú bíróság határozatának jogi indokolásában a kirendelt szakértő szakvéleményét, valamint a meghallgatáson előadott nyilatkozatait aggálytalannak tekintette. A szakvélemény részletes ismertetését követően a szakvélemény és a szakértő személyes nyilatkozatát érintő kifogásokat megvizsgálva rögzítette, hogy az elmaradt vagyoni előny összegének meghatározását mindkét fél ellentmondásosnak tartotta. Ugyan az elmaradt vagyoni előny tekintetében a szakértő három végszámot adott meg, azonban a különböző végösszegű számítások elvégzésével a döntést a bíróság mérlegelési jogkörébe utalta.

[12] Az elmaradt haszon körében a felperes kifogásolta és sérelmezte, hogy a szakértő a 2009. - 2012. évek eredménykimutatásából indult ki és fedezeti értéket számolt. Ezzel összefüggésben rámutatott arra, hogy a szakértő a kirendelő végzésben foglalt feladatnak tett eleget, a felperes nem kifogásolta a kirendelő végzésben megfogalmazott szakértői feladatokat, ugyanakkor a jövőbeni hozadék számítására vonatkozó kifogását nem indokolta. A felperes azon kifogásával kapcsolatban, miszerint a felperes nonprofit jellege miatt értelmezhetetlenek a nyereségorientált jogalanyok működése körében használatos fogalmak, rámutatott a szakértői vélemény alapjául szolgáló számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (a továbbiakban: Számv.tv.) 3. § 4. pont a) pontjára, amelynek értelmében az alapítvány is a Számv.tv. hatálya alá tartozik. Hangsúlyozta, hogy a Számv.tv. és egyéb szakmai szabályok által megkövetelt előírások a felperesre nézve is irányadóak, ugyanakkor jelentőséggel bír ezen szabályok nem teljesítése és hiányossága is, különösen a know-how és a goodwill-csökkenés kapcsán.

[13] A know-how és goodwill értékének meghatározását kifogásoló felperesi észrevételek tekintetében rögzítette a szakvéleményben foglaltakat, miszerint sem a piaci stratégia 1989-es kialakítása, sem a felperes szervezői tevékenysége és kapcsolatrendszere nem dokumentált, a védett ismeret körében megállapított kárösszeg alapjául kizárólag a felperesi törvényes képviselő nyilatkozata szolgált. A szakértő több helyütt rögzítette, hogy a piacfejlesztés,

működtetés nem anyagi eszközként történő feltüntetésére vonatkozó iratanyagot a periratok és a számviteli okiratok nem tartalmazznak, ugyanakkor a Számv.tv. 25. § (1) bekezdése értelmében a mérlegben a nem anyagi eszközöket ki kell mutatni. A perbeli esetben a számviteli feltüntetés hiánya alapvető kihatással van a kárigény megállapítására.

[14] A szakértő által készített értébecslések kapcsán előadott felperesi hivatkozások tekintetében rögzítette, hogy az értébecslés a perbeli jogvitához közvetetten kapcsolódik figyelemmel arra, hogy annak feladata a perbeli heti vásár valós értékének meghatározása volt, nem pedig az elmaradt haszon megállapítása. Jelentőséget tulajdonított a kirendelt szakértő ekörben kifejtett álláspontjának is, miszerint szakértő figyelmen kívül hagyta a piacfejlesztés, működtetés értékének meghatározása során azon körülményt, hogy ezen szakismereteket több piac működtetésében érvényesítette a felperes, továbbá a Fény utcai piac a perbeli heti vásártól eltérő jellemzőiből kiindulva összevetésre alkalmatlan. A szakértő által készített értébecsléseket arra is figyelemmel, hogy nem bejegyzett igazságügyi szakértő készítette, okirati bizonyítékként értékelte, ezt meghaladóan szakértő tanúkénti meghallgatását az okirati bizonyíték értékeléséből eredően mellőzte.

[15] A II. rendű alperes azon kifogásával kapcsolatban, miszerint a szakértő jogkérdésben kívánt állást foglalni rögzítette, hogy a szakértő minden esetben feltüntette, hogy mely irányadó szakmai szabály alapján jutott az adott következtetésre, ennél fogva a szakértő nem lépte túl a perbeli szerepét és kompetenciáját.

[16] A fentiekre tekintettel a szakvéleményt és a szakértő meghallgatása során előterjesztett nyilatkozatokat aggálytalannak értékelte, ezért mellőzte a felperes új szakértő kirendelésére irányuló bizonyítási indítványát. Rámutatott arra is, hogy a vagyonértékelési kompetenciával rendelkező szakértő bevonására irányuló indítvány indokolatlan, hiszen a felperes által csatolt, továbbá a kirendelt szakértő szakvéleményében rögzített értébecsléseket könyvvizsgáló készítette, a könyvszakértőtől eltérő kompetencia bevonását a másodfokú bíróság sem írt elő. Szükségtelennek tartotta a II. rendű alperes szakvélemény kiegészítésére irányuló indítványa elrendelését, mivel a szakértő meghallgatásán során megválaszolt valamennyi releváns kérdést.

[17] Az elsőfokú bíróság a szakvélemény által az elmaradt haszonra meghatározott összeget a szakvélemény tartalmán kívüli okból azonban nem tekintette ítélete alapjaként. A Kúria ítélete ugyanis az elsőfokú bíróság ítéletének a II. rendű alperes 2012. november 26. és december 31. közötti időszakban szórólapozással és toborzással tanúsított magatartásának az üzleti tisztesség követelményeibe ütköző megállapítására irányuló keresetet elutasító rendelkezését helyben hagyta, ezen időintervallumban tanúsított II. rendű alperesi magatartás tehát nem minősül a Tpvt.-be ütközőnek, ezért kártérítés alapját sem képezheti. Ennek az elmaradt haszonra irányuló kereseti követelés körében relevanciát tulajdonított, hiszen a felperesi igény azon alapult, hogy a II. rendű alperes jogsértő tevékenységével a piac üzemeltetésének elorozásával fosztotta meg személyét a heti vásár üzemeltetése során a 2013. január 1-et megelőző időszakhoz hasonló, adományok útján történő bevétel szerzésétől. Az elmaradt haszon megtérítésére irányuló kereseti követelés tehát azon a magatartáson alapult,

amelyről a Kúria megállapította, hogy nem minősül tisztességtelen piaci magatartásnak. Minderre figyelemmel a felperes semmilyen mértékű elmaradt haszon megtérítésére nem tarthat igényt, továbbá rögzítette, hogy a Kúria részitélete értelmében a Tpvt.-be ütköző II. rendű alperesi magatartás, miszerint a felperes kapcsolatrendszerét és tevékenységének eredményeit engedély nélkül felhasználta, semmilyen oksági kapcsolatban nincs a felperes által állított elmaradt haszonnal.

[18] Megállapította, hogy a védett ismeretre és a presztízsveszteségre vonatkozó felperesi kárkövetelést a szakértői megállapítások nem igazolták azok számviteli dokumentumokban történő feltüntetésének hiánya okán. Rámutatott arra is, hogy a szakértő a védett ismeret értékéről kizárólag a felperesi törvényes képviselő nyilatkozata alapján foglalt állást. A törvényes képviselő nyilatkozata viszont a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 268. §-ának (2) bekezdése értelmében nem bizonyítási eszköz, hanem az a fél tényelődása, amelyet a perbeli esetben további bizonyíték nem támasztott alá. Minderre figyelemmel az elmaradt haszon kívüli kárköveteléseket is megalapozatlannak találta.

[19] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérte és a keresetének való helytadást, szükség esetén a kártérítés mértéke vonatkozásában a Pp. 378. § (3) alapján a másodfokon lefolytatott bizonyítási eljárást követően; másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását. Kérte továbbá az alperes másodfokú perköltségben való marasztalását. Az elsőfokú bíróság ítéletének mind eljárásjogi, mind anyagi jogi felülbírálatát kérte.

[20] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a Pp.-nek a bizonyításra és a bizonyítékok mérlegelésére vonatkozó szabályaival ellentétes módon hozta meg az ítéletét, ugyanis azt egy – a szakértő meghallgatását követően is – aggályosnak tekinthető, az ítélet által is kifogásolhatónak minősített szakértői véleményre alapozta, azt aggálytalannak tekintve. A szakértő az elmaradt vagyoni előny esetében 1.884.432 forint összegű, míg a védett ismeret tekintetében 4.087.008 forint összegű kártételt állapított meg, az elsőfokú bíróság azonban ennek ellenére semmilyen kárösszeg megfizetésére nem kötelezte a II. rendű alperest, továbbá a szakértői vélemény aggályossága ellenére a felperes új szakértő kirendelésére vonatkozó indítványát mellőzte. A beszerzett bizonyítékokat tévesen értékelte és téves tényállást állapított meg, a megállapított tényekből téves következtetést vont le, amikor azt rögzítette, hogy az elmaradt haszonra vonatkozó felperesi igény csak azon II. rendű alperesi magatartással hozható összefüggésbe, amely tekintetében a Kúria ítélete nem állapított meg jogsértést. Tévedett akkor is, amikor rögzítette, hogy a védett ismerettel és a presztízsveszteséggel kapcsolatosan kárkövetelésre azért nem jogosult, mert azt nem támasztotta alá semmilyen bizonyíték, mivel a felperesi könyvelés ilyet nem tartalmaz. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság ítélete sérti a Pp. 266., 279. §-át, 300. §-át 315. és 316. §-át, valamint a Tpvt. 86. §-át és a rPtk. 339. §-át.

[21] Rámutatott arra, hogy a Fővárosi Ítéltábla jogerős 20.Gf.40.123/2021/15. számú ítélete megállapította a II. rendű alperesnek az üzleti tisztesség követelményeibe ütköző magatartását tekintetben, hogy 2013. január 1-jétől 2017. december 31-ig úgy üzemeltette az

addig a felperes által üzemeltetett heti vásártért, hogy ahhoz engedély nélkül felhasználta a felperes kapcsolatrendszerét és tevékenységének eredményeit. A Tpv. 86. § (2) bekezdés e) pontja szerint a felperes mint károsult a II. rendű alperes ezen jogsértő magatartása miatt kártérítést követelhet a polgári jog szabályai szerint. Fenntartotta a szakvélemény aggályosságára és ellentmondásos voltára vonatkozó korábban kifejtett álláspontját, kérte azt nyomtatékosan figyelembe venni. Hangsúlyozta, hogy a szakértői meghallgatást követően is fennállt a szakvélemény aggályossága, ezért kérte a Pp. 315. §-a alapján az új szakértő kirendelését. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság súlyos eljárási szabálysértést követett el, amikor a nyilvánvalóan aggályos szakértői véleményt aggálytalannak tekintette és az indítvány ellenére nem intézkedett az új szakértő kirendelése felől. Továbbá akkor is, amikor figyelmen kívül hagyta a szakvéleménynek a felperesi kártérítési kereseti kérelem szempontjából kedvező

megállapításait és a szakvélemény legalább 5.971.440 forintos megállapítása ellenére a II. rendű alperest nem kötelezte annak megfizetésére.

[22] Az elsőfokú bíróság az ítéletének [42] bekezdésében maga fejtette ki, hogy helytálló volt a felek azon kifogása, miszerint az elmaradt vagyoni előny összegének meghatározása során a szakértő három számot adott meg. Tévesnek tartotta azonban az elsőfokú bíróság által kifejtetteket, miszerint a bíróság mérlegelési jogkörébe tartozik e körben az elmaradt vagyoni előny megállapítása figyelemmel a Pp. 300. § (1) bekezdésében és a 279. § (3) bekezdésében foglaltakra. Ugyanis a bíróság csak akkor jogosult mérlegelési jogkörében megállapítani a kár összegét, ha az a szakértői vélemény vagy más bizonyíték alapján nem állapítható meg. Jelen esetben azonban a szakértői vélemény megállapította a kártérítés összegét, ami önmagával ellentmondásban van a három különböző összeget tekintve, amelyre figyelemmel az eljáró bíróságnak nem mérlegelési jogkörében kellett volna azok közül felperes számára kedvezőtlen módon választania, hanem a szakvélemény ellentmondásos voltát kellett volna feloldania és a Pp. 316. § (1) bekezdése alapján a felperes indítványára új szakértőt kellett volna kirendelni.

[23] Súlyos eljárási szabálysértést követett el az elsőfokú bíróság akkor is, amikor a szakértő által megállapított védett ismeret 4.087.008 forintban megállapított értékének megtérítésére azért nem kötelezte a II. rendű alperest, mert az pusztán a felperesi törvényes képviselő nyilatkozatán alapul, más bizonyíték nem támasztja alá. Hangsúlyozta, hogy e körben számos okirati bizonyítékot becsatolt a perben, ugyanakkor ennek megállapítása különleges szakértelmet kíván, ezért az igazságügyi szakértői megállapítást a Pp. 279. § (1) bekezdése alapján lefolytatott bizonyítékértékelési tevékenysége során a bíróságnak figyelembe kellett volna vennie. Az elsőfokú bíróságnak ekörben vagy azt kellett volna megállapítania, hogy a szakértő által megállapított mérték aggályos és ezért új szakértőt kellett volna kirendelnie, vagy a szakértő által megállapított összecszerűséget el kellett volna fogadnia.

[24] Tévesnek tartotta azon elsőfokú bírói megállapítást is, miszerint semmilyen bizonyíték nem támasztotta alá ekörben a felperesi kárigényt. A Pp. 266. § (2) bekezdése alapján ugyanis köztudomású tényként kell figyelembe venni azt, hogy a felperes

kuratóriumának elnöke tanúl közgazdász 1989-ben kidolgozott, megszervezett és elindított MDF piac néven egy merőben új, Magyarországon előzőleg nem ismert értékesítési rendszert, amelynek a lényege az volt, hogy a hazai mezőgazdasági termelőket és a fővárosi lakosságot olyan fővárosi közterületekre szervezte és hívta meg, amelyek alkalmasak voltak nagy létszámú összefüvetek lebonyolítására egy időben. Az új értékesítési és vásárlási lehetőség hamar ismertté vált az országban, amelynek következtében a fogyasztók a termelők által az ország különböző pontjairól felhozott friss zöldség-gyümölcs árukat vásárolták. A létrehozott közterületi heti vásárokat nem voltak kidolgozott szabályok, hiszen ilyenek korábban nem léteztek Magyarországon, így az évek során folyamatosan kialakított szabályozás a hatóságok és a felperes közös munkájaként jött létre, amely az egész ország területére érvényesen a mai napig alkalmazható.

[25] Vitatta az elsőfokú ítélet azon megállapítását is, miszerint szakértő értébecslése a perbeli jogvitához közvetetten kapcsolódik. Hangsúlyozta, hogy a szakértő által készített értébecslésből, mint okirati bizonyítékból is megállapítható, hogy nincs kötelező előírás arra nézve, hogy mit kell vagyónrészként, számviteli okiratként nyilvántartani. Az a tény, hogy több mint két évtizeden át az évenként kiadott közterületi-használati engedély a felperes nevében a Vörösvári úti MDF heti vásárra szolt, és ennek keretében működött ott a perbeli piac és a mai napig is eredménnyel működik az I. rendű alperes kizárólagos tulajdonában álló cég

üzemeltetésében, elég bizonyíték arra, hogy a perbeli piac létezik és működik, tehát emiatt nyilvánvalóan értéke is van. Megítélése szerint a Vörösvári úti MDF piac értékének megállapítását nem érinti a közterület-használati engedély megléte, hiszen a perbeli piac értékét nem a közterület határozza meg, hanem az egy attól független, létező valóság.

[26] Vitatta a szakértő azon megállapítását, miszerint a piac 2012-ben már leszálló ágbán volt, ezzel szemben a leszállóágban lévő perbeli piac 2022-ben és 2023-ban is változatlan sikerrel működik. Hangsúlyozta, hogy a 2022. szeptember 19-én kelt előkészítő iratában részletesen kifejtette azon okokat, amelyek a szakvélemény aggályos voltát alátámasztják és ezen aggályokat a szakértő a meghallgatását követően sem tudta kiküszöbölni, ezért indítványozta új szakértő kirendelését, mivel azonban ezt mellőzte a bíróság, megsértette a Pp. 315. § (1) bekezdésében foglaltakat.

[27] Megítélése szerint az elsőfokú bíróság részben tévesen állapította meg a tényállást és abból téves következtetésre jutott, amikor kifejtette, hogy az elmaradt haszonra irányuló felperesi követelés azért nem megalapozott, mert ezen felperesi igény kizárólag a II. rendű alperes azon jogsértő tevékenységén alapul, amely kapcsán a jogerős ítélet jogsértést nem állapított meg. Állította, hogy az üzemeltetés tényéből fakad a versenyjogi szabályokat megsértő II. rendű alperesi károkozó magatartás, amivel a felperest saját piacának üzemeltetésétől elzárta. Mindennek következtében jogellenes azon elsőfokú bírói megállapítás is, hogy nincs okozati összefüggés a kár és a jogsértő alperesi magatartás között. Az elsőfokú ítélet tehát sérti a Tpt. 86. § (2) bekezdés e) pontját, illetve a rPtk. 339. § (1) bekezdését. Ugyanakkor ellentétben áll a Kúria részítéletében rögzített döntéssel is, hiszen a szórólapon kapcsolatos II. rendű alperesi magatartást a Kúria csupán a piac átvétele előkészítésének, mint önálló magatartásformának tekintette, míg a piac tényleges átvételének

azon 2013. január 1-től 2017. december 31-ig kifejtett magatartást értékelte, amely során a II. rendű alperes a felperes kapcsolatrendszerét és tevékenységének eredményeit engedély nélkül felhasználva üzemeltette a piacot. Az elmaradt haszon pedig egyértelműen nem a piac átvétele előkészítéséhez, azaz a szórólapozáshoz, hanem a piac üzemeltetéséhez köthető. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság kiüresítette a Tpvt. kárigény érvényesítését biztosító rendelkezését, amikor rögzítette, hogy nyilvánvalóan jogsértő versenyjogi magatartás semmilyen kárkövetkezménnyel nem jár.

[28] Utalt a rPtk. 86. § (4) bekezdésében foglaltakra is és rögzítette, hogy a fellebbezésében is részletesen kifejtette a perbeli piaccal kapcsolatos vagyoni értékű felperesi gazdasági műszaki és szervezési ismereteket és tapasztalatokat. A II. rendű alperes tisztességtelen piaci magatartásának lényege az volt, hogy a Vörösvári úti heti vásárt úgy sajátította ki, hogy a felperes azon szervezési ismereteit, tudását, tapasztalatát felhasználta, amely révén ez a heti vásár hosszú évek óta sikeresen, eredményesen és rentábilisan működött, mind a termelők, mind a helyi polgárok megelégedésére. Ennek kapcsán hangsúlyozta, hogy tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság az ítéletében azt, hogy a védett ismeret és a presztízsveszteség kapcsán előterjesztett felperesi kárigényt a szakértői megállapítások nem igazolták. Ezzel szemben a szakértői véleményből egyértelműen megállapítható, hogy a védett ismeret értéke 4.087.008 forint. Megítélése szerint az elsőfokú bíróságnak a Pp. 266. § (2) bekezdése alapján köztudomású tényként hivatalból kellett volna figyelembe vennie a felperesi törvényes képviselő által 1989-ben kidolgozott, megszervezett és elindított értékesítési piaci rendszert. Önmagában azon tény, hogy a felperes a szakértő által vizsgált időszakban egyetlen számviteli dokumentumában sem rögzítette az immateriális javak között a perbeli piac létrehozásához és működtetéséhez szükséges védett ismeretet, nem jelenti azt, hogy a védett ismeretnek ne lenne

értéke. Utalt a Pp. 279. § (3) bekezdésére is, amelynek értelmében az elsőfokú bíróság a per összes körülményeinek mérlegelésével belátása szerint is megállapíthatja a kár mértékét. Ehhez képest az elsőfokú bíróság az elmaradt haszon kívüli felperesi igényt megalapozatlannak találta, amely ítéleti rendelkezés szintén sérti a Tpvt. 86. § (2) bekezdés e) pontját, illetőleg a rPtk. 339. § (1) bekezdését.

[29] Kiemelte, hogy a Vörösvári úti MDF piac nem giga beruházásként jött létre és üzemeltetésének nem a profit volt a célja, hanem jószolgálati tevékenység, ami kétségtelenül értéket teremtett. Fő célja a mezőgazdasági termelők és a helyi lakosság életének, életkörülményeinek valós segítése, javítása. A felperes szervezői tevékenységének a történelmi léptékű és hatású elemzését mutatja be a perben 4. számú mellékletként csatolt tanácsadói által készített tanulmány, amelynek kérte figyelembevételét. Hangsúlyozta, hogy a piacok szervezése hatalmas munkát vett igénybe, amely rendkívül összetett jellegű volt, hiszen ki kellett választani a területeket, az országban meg kellett ismertetni a potenciális résztvevőket a merőben új lehetőségről és érdekeltté tenni őket a részvételben. A rendet meg kellett szervezni, fenntartani, meghatározni az elvárt magatartást és áruhinóséget, aktívan részt kellett vállalni a jogszabályok alakításában, illetőleg a piaci napot követő közterületi szemetet is kezelni kellett. Ma az országban többszáz heti vásár működik olyan körülmények és feltételek között, amit az MDF piacok megjelenése határozott meg alapjaiban. Ez egy olyan vagyoni értékkel bíró szervezési ismeret – know-how –, amelyet a felperes nem kívánt

védetté tenni, de ettől még érték, immateriális jószágnak tekinthető. A II. rendű alperes számára is nyitott volt a lehetőség egy saját kezdeményezésű heti vásár létrehozására, akár az MDF piac mintájára is, de nem ezt választotta, hanem a piacot a közterület jogán ellenérték nélkül bekebelezte. Álláspontja szerint a Vörösvári úti heti vásár a saját tulajdona, annak ellenére, hogy a közterület nem az övé. Ma heti vásárt indítani olyan körzetben, ahol termelői piac működik, annak ellenére nehéz, hogy minden adminisztratív és jogi körülmény adott figyelemmel arra, hogy az MDF piacról kialakult vonzó kép versenyelőnyt élvez minden profitorientált induló vállalkozással szemben ebben a piaci szegmensben.

[30] A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte.

[31] Megítélése szerint a szakértői véleményt a bíróság részletesen értékelte. A felperes a fellebbezésében maga sem cáfolta, hogy a know-how leírása, könyveiben való feltüntetése nem történt meg, pusztán állítja, hogy a közterületi heti vásár maga a know-how, és mindez köztudomású. Hangsúlyozta, hogy a felperes e körben az eljárás során semmilyen szakértői értékelés alá vonható bizonyítékot nem bocsátott a bíróság rendelkezésére többszöri felhívás ellenére.

[32] A felperes által megjelölt piac elorozásában megtestesülő jogsértés a perbeli időszak alatt kifejtett magatartásra utal, hiszen ezt követően ilyen tevékenységet a felek által nem vitatottan nem végzett a II. rendű alperes. A 2013. január 1. és 2017. december 31-ig irányadó perbeli időszakban a II. rendű alperes jogszerűen üzemeltette az adott közterületen a piacot, meglévő piacüzemeltetési tapasztalattal és tudása alapján. Nem azért érte kár a felperest, mert a II. rendű alperes jogellenesen jutott üzemeltetési pozícióba, hanem azért, mert jogellenesen felhasználta a II. rendű alperes a felperes kapcsolatrendszerét és tevékenységének eredményét, azonban a megismételt eljárásban semmilyen módon nem igazolta, hogy ezért kárt szenvedett volna. Nem nyújtott be bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy mi lenne a felperesi kapcsolatrendszer vagy a tevékenység eredménye, amelynek jogellenes felhasználása kárt okozott volna. Sem az

elmaradt hasznót, sem a presztízvesztéséget, know-how felhasználást nem támasztotta alá bizonyítékokkal, nem igazolta az ok-okozati összefüggést vagy a jogellenességet az üzemeltetés kapcsán. A felperes a fellebbezésben hivatkozott szervezési ismeretét és tapasztalatot semmilyen módon nem írta le, könyveiben nem tüntette fel, annak értékét bizonyítékkal nem támasztotta alá. A II. rendű alperes kifejezetten nyilatkozott, hogy saját maga több piacot is üzemeltetett, a piacüzemeltetéssel kapcsolatosan önálló ismeretekkel rendelkezik, nem vett át olyan tudást, amellyel korábban ne rendelkezett volna. Hangsúlyozta, hogy egyik fél sem vitatta, hogy az adott közterületen a piacüzemeltetés ténye a II. rendű alperes részéről nem volt jogellenes.

[33] Álláspontja szerint a bíróság a Pp. 268. § rendelkezéseit helyesen értelmezve a felperesi képviselő nyilatkozatát a kár és a know-how értéke tekintetében bizonyítékként nem értékelhette, mivel más bizonyítékot nem csatolt a felperes, a szakértői feltételezésen alapuló

becslés pedig ítélet alapjául nem szolgálhatott. Az ítélet tartalmazza azt is, hogy miért nem fogadta el a szakértől által készített okirat tartalmát, amelyre nézve a szakértő is állást foglalt. Észrevételezte, hogy ugyan a felperesi állítás szerint az MDF piac egy nagy értékkel bíró know-how, ami az adott közterülettől független, azonban az ilyen jellegű piacok száma csökkent, újabb piac létesítésére nem került sor, egyetlen piac értékesítése sem történt meg, ennél fogva az MDF piac, mint forgalomképes és értékkel bíró know-how nem került bizonyításra semmilyen bizonyítási eszközzel.

[34] Megítélése szerint a törvényszék a megismételt eljárásban az ítéltábla utasításainak megfelelően és a Pp. szabályait meghaladó körben engedélyezett bizonyítást a felperes számára, így a vonatkozó anyagi és eljárási szabályok alapján állapította meg, hogy a felperes a kárt és felróhatóságot nem tudta bizonyítani. Az a tény, hogy egyes cselekmények a Tpv.-be ütköztek, nem szükségszerűen eredményeznek kárt, ahogy ezt az ítéltábla az ítéletében megállapította.

[35] A másodlagos fellebbezési kérelem kapcsán állította, hogy a megismételt eljárás az anyagi és eljárási szabályoknak maradéktalanul megfelelt. A törvényszék lefolytatta a bizonyítást és a Pp. 279. §-ának megfelelően mérlegelte a bizonyítás eredményét, vizsgálva a rPtk. 339. § alapján a kártérítés megítéléséhez szükséges feltételeket. Nem azért maradt el a felperes haszna, mert a II. rendű alperes elorozta a felperes kapcsolatrendszerét és tevékenységének eredményét, hanem azért, mert a felperesnek nem volt jogosultsága 2013-tól az adott közterületen piacot létesíteni. A felperest nem gátolta semmi abban, hogy más közterületen üzemeltessen piacot, illetőleg a piacszerkezési ismereteit harmadik személynek is értékesíthette volna, minderre azonban nem került sor. Az elmaradt haszon tehát nincsen okozati összefüggésben a Tpv.-be ütköző magatartással, hiszen azt maga a felperes sem vitatta, hogy a II. rendű alperes jogszerűen vált a közterület használójává. Rámutatott arra, hogy az érvényesített kártérítést a perben beszerzett szakvélemény még abban az esetben sem igazolta, ha a felperesi képviselő nyilatkozatát bizonyítékként értékeli. Álláspontja szerint a szakértői vélemény egyértelmű abban, hogy a számviteli bizonylatok alapján a kár nem igazolható.

[36] A felperes fellebbezése részben megalapozott.

[37] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, azonban téves jogi következtetése folytán utasította el a felperes kártérítés iránti teljes keresetét. Döntésével a Fővárosi Ítéltábla nem értett egyet, indokait pedig csak részben osztotta.

[38] Megalapozottan kifogásolja a felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróságnak a Kúria részítéletére alapított, az alperesi károkozó magatartásokra vonatkozó értelmezését. Nem helytálló ugyanis az az érvelés, hogy a felperesi kárigény azon alperesi magatartáson alapult, amelyről a Kúria azt állapította meg, hogy az nem minősül tisztességtelen piaci magatartásnak. A felperes azt állította, hogy az alperes jogsértő módon elorozta a piac

üzemeltetését, ami nem pusztán az alperes által osztogatott szórólaphoz és a piacon jelenlévő árusok közvetlen megkereséséhez mint – a Kúria álláspontja szerint – a piac átvételének előkészítéséhez kapcsolódik, hanem a piac üzemeltetésének – a felperes kapcsolatrendszerének, tevékenysége eredményének engedély nélküli felhasználásával történő – 2013. és 2017. évek közötti tényleges átvételéhez. Az alperesi károkozó magatartás alapja tehát a Kúria Gfv.VI.30.156/2022/9. számú részítéletével helybenhagyott, a Fővárosi Ítéltábla 20.Gf.40.123/2021/15-II. számú jogerős részítéletében megállapított tisztességtelen piaci magatartás, amely megalapozza a Tpvt. 86. § (2) bekezdés e) pontja, és a rPtk. 339. § (1) bekezdése szerint érvényesített kártérítést.

[39] A fellebbezésben kifejtettekkel szemben az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte a kirendelt szakértő szakvéleményét és annak szóbeli kiegészítését aggálytalannak, az – az elsőfokú bíróság által ekörben rögzítetteket is osztva – a fellebbezésben foglaltakra is figyelemmel az alábbiak szerint nem homályos, nem ellentmondásos.

[40] A felperes által érvényesített elmaradt vagyoni előny körében utal az ítéltábla arra, hogy az írásbeli szakvélemény ebben a körben feltett kérdésre egyértelmű és határozott válaszként jelölte meg a felperes elmaradt vagyoni előnyét 1.884.432 forintban. A szakértő álláspontját a meghallgatásán is következetesen fenntartotta: a 30.G.42.023/2021/50. számú jegyzőkönyv tanúsága szerint a vagyoni előny összegét a fent megjelölt összegben határozta meg (5. oldal), álláspontját folyamatosan megerősítette (17. oldal utolsó bekezdés, 18. oldal 2. bekezdés első mondat), és kifejezetten egyértelműen állította, hogy a bizonylattel alátámasztott vagyoni előny elmaradása 1.884.432 forint (32. oldal 10. bekezdés). Minderre figyelemmel a szakértő álláspontja nem ellentmondásos, ezért az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben a határozott szakértői válasz alapján nem volt szükség a Pp. 279. § (3) bekezdésében biztosított mérlegelési jogkör gyakorlására, továbbá – a fellebbezésben tévesen kifejtettek szerint a szakvélemény aggálytalansága okán – a felperes által indítványozott új szakértő kirendelésére.

[41] A felperes által érvényesített know-how értékének elvesztése körében arra mutat rá az ítéltábla, hogy a Fővárosi Ítéltábla 20.Gf.40.123/2021/15-II. számú jogerős ítélete a Tpvt. 2. §-án alapuló, az üzleti tisztességet sértő magatartás alperesi tanúsítását állapította meg, amelynek körében nem képezte vizsgálat tárgyát a felperesi know-how létezése, fennállása, annak tartalma. Megjegyzi az ítéltábla azt is, hogy a felperes ekörben érvényesített jogként a rPtk. 86. § (4) bekezdését a fellebbezési eljárásban jelölte meg először. Mindebből következően a perben kizárólag a know-how, mint szellemi tulajdon megsértésének szintjét el nem érő tisztességtelen piaci magatartással okozati összefüggésben keletkezett kár vizsgálható.

[42] Rámutat arra is az ítéltábla, hogy az alperesi üzleti tisztességet sértő magatartás, a piac üzemeltetésének elorozása együtt járt – a jogerős ítéletben foglalt megállapításnak megfelelően – a felperes ötletén alapuló kapcsolatrendszernek és a tevékenysége eredményeinek a felhasználásával. A fellebbezési ellenkérelemben kifejtettekkel szemben a felperesi törvényes képviselő ötletén alapuló szervezési ismeretek sikeres értékesítési

rendszer hoztak létre, amely nem csupán a felperesi képviselő nyilatkozata alapján állapítható meg, hanem a felperes által csatolt, az MDF piac újszerűségét méltató, tanácsadó1 által készített tanulmányban foglaltak,

mint okirati bizonyíték alapján is, továbbá helyesen hivatkozik a felperes az MDF piacokra vonatkozó köztudomású tényekre is ekörben. Nem vitásan az alperes 2013 januárjától a felperesi törvényes képviselő ötletén alapuló szervezési rendszernek megfelelően működő és bejáratott piacot vett át, a piac szervezését, működtetését külön ráfordított tevékenység nélkül folytatta, azaz a felperes ötletén alapuló kapcsolatrendszert és a tevékenység eredményét üzleti tisztességet sértő módon felhasználta. A felperesi törvényes képviselő ötletén alapuló szervezési, értékesítési rendszer – amely egyben a felperesi alapító okiratnak megfelelő működés, a felperesi célok megvalósulásának záloga – a szakértői vélemény szerint is értékkel bír.

[43] A fentiek értelmében az okozott kár mértékének meghatározása körében nincs jelentősége a szakértő által hiányolt szellemi termék rögzítésének és számviteli nyilvántartásának. Ugyanakkor a szakértő véleménye – a fent kifejtettek figyelembe vételével – egyértelmű és aggálytalan: a piac létrehozásához és üzemeltetéséhez szükséges ismeret felhasználása folytán a felperest ért kár 4.087.008 forint. Ekörben utal az ítéltábla arra, hogy osztja a szakértőnek szakértői értékbecslése kapcsán kifejtett álláspontját, ugyanakkor jelentősége van az elsőfokú bíróság által kifejtetteknek is ekörben: az értékbecslés pusztán okirati bizonyítékként vehető figyelembe, ami – a fellebbezés jogi érvelésével szemben – a kár összegére vonatkozó felperesi tényállítás kétséget kizáró alátámasztására alkalmatlan.

[44] A fentiekből egyben annak megállapítása is következik, hogy az alperes tévesen hivatkozik a károkozó magatartás és a felperesi kár közötti okozati összefüggés hiányára. Az okozati összefüggés vizsgálata során az üzleti tisztességet sértő magatartásnak, és azzal okozati összefüggésben keletkezett kárnak van jelentősége, amelynek körében – a fellebbezési ellenkérelem érvelésével szemben – nem mérlegelendő körülmény az, hogy az alperes jogszerű közterülethasználati engedély alapján üzemeltette a piacot.

[45] Megalapozatlan a felperes fellebbezési érvelése a felperesi presztízsveszteség kapcsán érvényesített kár tekintetében. A szakértő ekörben aggálytalanul foglalt állást, amelynek értelmében a többi MDF piac üzemeltetésére vonatkozó eredmények összevetéséből az következik, hogy a felperest presztízsveszteség, és értelemszerűen ebből eredő kár nem érte.

[46] Minderre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét – a fent kifejtett indokok mentén a perköltségre is kiterjedően – a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és a II. rendű alperest kötelezte az aggálytalan szakvélemény alapján 1.884.432 forint elmaradt vagyoni előny és 4.087.008 forint kár, azaz összesen 5.971.440 forint kár, és az érintett teljes időszak figyelembevételével (2013. január 1. – 2017. december 31.) középarányos időponttól, azaz 2015. július 1-től számított késedelmi kamatának megfizetésére a Tptv. 86. § (2) bekezdés e) pontja alapján alkalmazandó rPtk. 339. § (1)

bekezdése, és a rPtk. 301/A. § (2) bekezdése alapján. Ezt meghaladóan az elsőfokú ítélet keresetet elutasító rendelkezését helybenhagyta.

[47] A fent kifejtettek értelmében az elsőfokú eljárás során nem történt olyan eljárási szabálysértés, amely a másodfokú eljárás során nem orvosolható, így az elsőfokú eljárás megismétlésére sem volt szükség.

[48] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú perköltségről a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján döntött, amely szerint a felek az elsőfokú eljárás során felmerült perköltséget a pernyertesség-pervesztesség

arányában kötelesek megtéríteni. A pernyertesség – pervesztesség arányát a felperes terhére 27 % – 73 % -ban állapította meg.

[49] A perköltség megállapítása során figyelembe vette a felperes által előlegezett szakértői díjat összesen 741.000 forintban, ebből felperesnek pernyertessége arányában 200.070 forint jár, a fennmaradó 540.930 forintot a felperes viseli. A felperesnek járó ügyvédi munkadíj megállapítása körében figyelemmel volt a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján a módosított megbízási szerződésben foglaltakra (40.000 Ft/óra + áfa) és a felperesi képviselő felszámítására (30 munkaóra), ennek megfelelően a felperesnek járó 1.200.000 forint + 324.000 forint áfa, azaz 1.524.000 forint összértékű munkadíjból a pernyertessége arányának megfelelően 324.000 forint + 87.480 forint áfa, azaz összesen 411.480. forint összegű ügyvédi munkadíj jár, amely összeg a megismételt elsőfokú eljárásra is elszámolandó. A felperesnek felmerült továbbá a Fővárosi Ítéltábla 20.Gf.40.123/2021/15-II. számú jogerős ítélete alapján 100.000 forint + 27.000 forint áfa, összesen 127.000 forint ügyvédi munkadíja is.

[50] A II. rendű alperesnek járó elsőfokú perköltség körében az ítéltábla figyelemmel volt az IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján a megbízási szerződésben foglaltakra (20.000 forint + áfa /óra), és a felszámításra (32,25 munkaóra), amely alapján a pernyertesség arányára figyelemmel a II. rendű alperesnek 645.000 forint + 174.150 forint áfa, azaz összesen 819.150 forint ügyvédi munkadíjból 470.850 forint + 127.130 forint áfa, összesen 597.980 forint ügyvédi munkadíj jár. A megismételt elsőfokú eljárásra a II. rendű alperes ügyvédi munkadíját az IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja alapján állapította meg 869.000 forint + 234.630 forint áfában, összesen 1.103.630 forintban, amelyből a II. rendű alperesnek a pernyertessége arányában 634.370 forint + 171.280 forint áfa, azaz összesen 805.650 forint ügyvédi munkadíj jár. A II. rendű alperesnek felmerült továbbá a Fővárosi Ítéltábla 20.Gf.40.123/2021/15-II. számú jogerős ítélete alapján 50.000 forint + 13.500 forint áfa, összesen 63.500 forint ügyvédi munkadíja is.

[51] A fent megjelölt összegek elszámolásának eredményeként $[(597.980 + 63.500 + 805.650) - (200.070 + 411.480 + 127.000 + 411.480)] = 1.467.130 - 1.150.030$ a felperes köteles megfizetni a II. rendű alperesnek 317.100 forint elsőfokú perköltséget.

[52] A felperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 42. § (1) bekezdés a) pontjának megfelelő 1.338.000 forint elsőfokú eljárási illetékből a II. rendű alperes pervesztessége arányában köteles megfizetni az államnak 361.260 forint elsőfokú eljárási illetéket a Pp. 101. § (1) bekezdése és a 102. § (1) bekezdése alapján. 976.740 forint elsőfokú eljárási illeték a felperes személyes illetékmentessége folytán az állam terhén marad a Pp. 102. § (6) bekezdése értelmében.

[53] A felperes fellebbezése részben vezetett eredményre. Az ítéltábla a másodfokú perköltségről a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján döntött, a pernyertesség-pervesztesség arányát a fentieknek megfelelően megállapítva. Ennek megfelelően a felperesnek járó ügyvédi munkadíjat az IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján állapította meg, és a felszámítás alapján járó (10 munkaóra x 40.000 Ft + áfa/óra) 508.000 forintból, a pernyertesség aránya alapján a felperesnek 108.000 forint + 29.160 forint áfa, összesen 137.160 forint ügyvédi munkadíj jár. A II. rendű alperes ügyvédi munkadíját az IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja és az (5) bekezdés alapján állapította meg 434.500 forint + áfában, amelyből a pernyertesség aránya szerint a II. rendű alperesnek 317.185 forint + 85.640 forint áfa, összesen 402.825 forint jár. Az elszámolás

eredményeként a felperes köteles megfizetni a II. rendű alperesnek 265.665 forint másodfokú perköltséget.

[54] A felperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt, az Itv. 46. § (1) bekezdésének megfelelő 1.784.000 forint fellebbezési eljárási illetékből a II. rendű pervesztessége arányában köteles megfizetni az államnak 481.680 forint illetéket a Pp. 101. § (1) bekezdése és a 102. § (1) bekezdése alapján. 1.302.320 forint másodfokú fellebbezési illeték a felperes személyes illetékmentessége folytán az állam terhén marad a Pp. 102. § (6) bekezdése értelmében.

Budapest, 2024. január 24.

Dr. Buglyó Gabriella s.k.
a tanács elnöke

Dr. Sági Zsuzsanna s.k.
előadó bíró

Dr. Benedek Szabolcs s.k.
bíró

